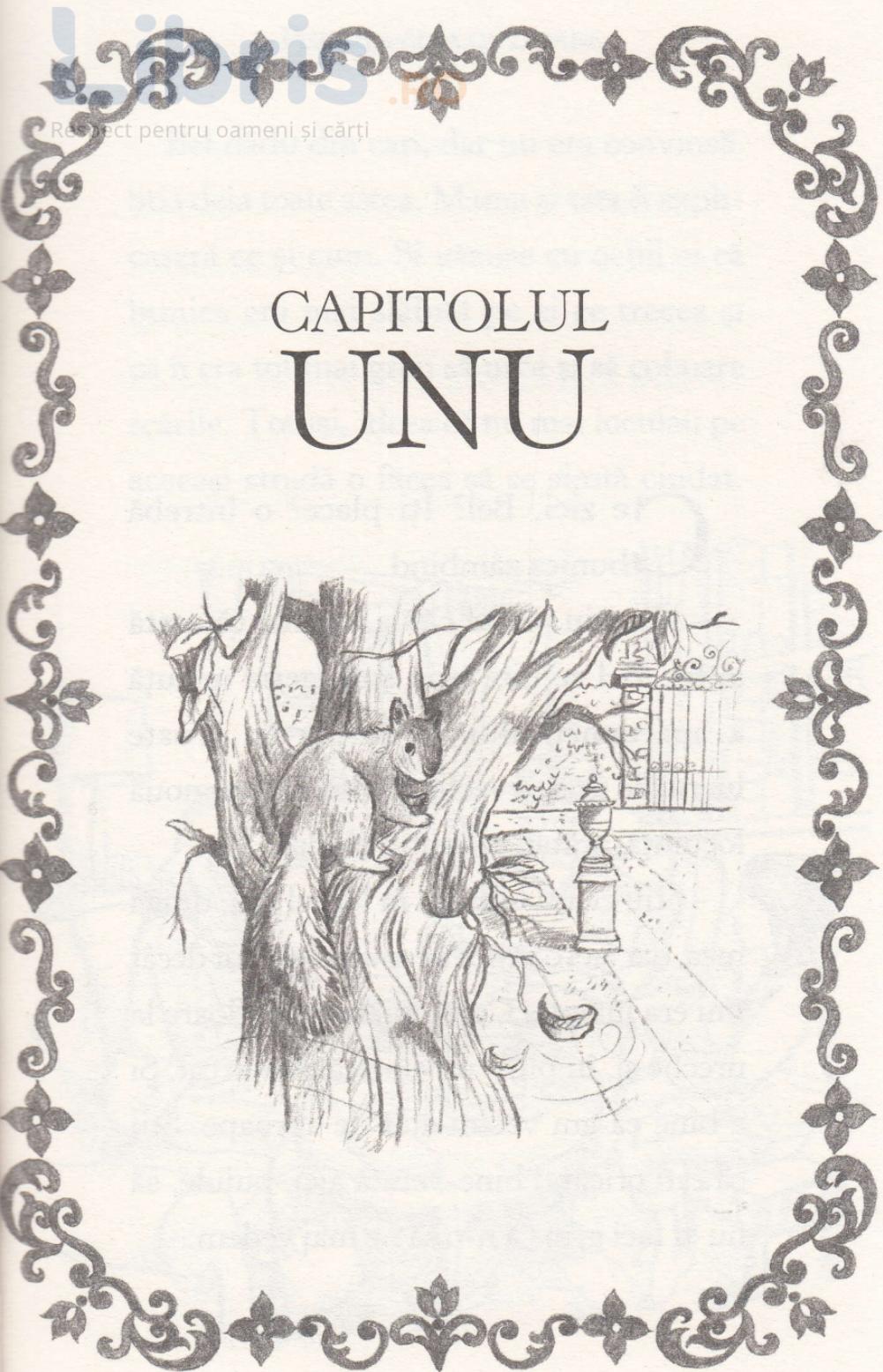

Libris

Holly Webb

PISICUTĂ ALBĂ
CA ZĂPADA

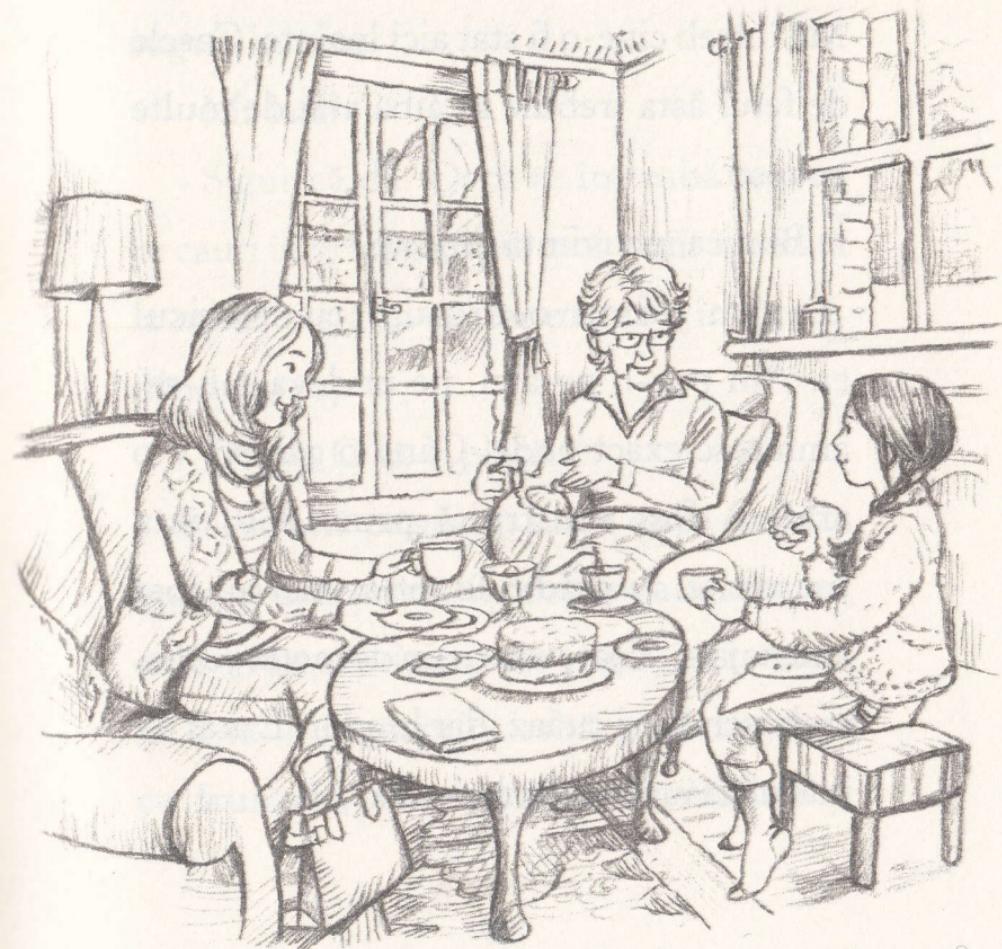
— Ce zici, Bel? Îți place? o întrebă bunica zâmbind.

— Nu știu. Cred că da, numai că arată altfel. Bel se uită prin sufrageria micuță a apartamentului de la parter. Toate lucrurile acelea vechi, înghesuite în noua locuință, arătau cel puțin ciudat.

— Știu că nu te simți în largul tău, draga mea, dar aici o să-mi fie mult mai ușor decât îmi era înainte. Curățenia o să fie floare la ureche și, în plus, nu am scări de urcat. Și e bine că am vecini atât de aproape. Știi că ești oricând bine-venită aici, puiule, să nu-ți faci griji că n-o să ne mai vedem.

Bel dădu din cap, dar nu era convinsă.

Știa deja toate astea. Mama și tata îi explicaseră ce și cum. Și văzuse cu ochii ei că bunica era mai slăbită pe zi ce trecea și că îi era tot mai greu să urce și să coboare scările. Totuși, ideea că nu mai locuiau pe aceeași stradă o făcea să se simtă ciudat.

De-acum, nu-i mai era la fel de comod să treacă pe la ea când se întorcea de la școală. Casa Stejarul, căminul de bătrâni în care se mutase bunica ei, era la câteva minute de mers cu mașina. Nu mai era deloc același lucru.

– E o căsuță fermecătoare, zise mama. Mă întreb cine-o fi stat aici înainte. Casele de felul acesta trebuie să aibă atât de multe povești.

Bunica încuviință din cap.

– Am primit o broșură cu istoricul ei. Am pus-o pe-aici, pe undeva, nu-mi amintesc exact unde. Când o găsesc, v-o arăt. A fost construită prin 1850, asta tin minte. Si grădinile tot atunci au fost amenajate. Toate sunt cam de modă veche, cu boschete și cu iaz, dar le ador. E atât de plăcut înăuntru când e soare.

Respect pentru oameni și cărti

Bel nu știa prea bine ce înseamnă „boschete“, dar grădina îi plăcea și ei. Era imensă, iar statuile și strălucirea iazului cu nuferi se vedea de pe șosea. Ai fi zis că bunica se mutase acum într-o casă de patrimoniu.

– De ce nu mergi să arunci o privire? îi sugeră bunica.

– Mă lași?

– Sigur că da. Dacă te întreabă cineva ce cauți în grădină, spui c-ai venit în vizită la mine, o sfătuie ea, iar mama o încurajă, dând din cap.

– Du-te. O să-ti placă.

Bel se uită pe geam. Era o după-amiază însorită de toamnă, iar sub copaci seculari erau grămezi de frunze ruginii. Îi venea să o ia la fugă prin iarba și să se joace cu frunzele, aruncându-le în văzduh și

Respect pentru oameni și cărti
privindu-le apoi cum dansează în aer, dar grădina i se părea pustie și fără viață.

– Bine, murmură ea cu reținere.

– Uite, poți ieși pe-aici, spuse bunica și arătă spre niște uși înalte cu geam. Ce noroc că stau la parter! E minunat să poți ieși direct în grădină. O să-mi pun un scaun chiar aici, lângă ușă, ca să mă uit la veverițe.

Bel zâmbi. Chiar în clipa aceea, o veveriță țopăia pe crengile joase ale unui castan sălbatic de dimensiuni impresionante. Poate că își făcuse o vizuină acolo. Dintr-odată, fetița se mai înveseli. Ieși pe terasa îngustă și coborî scările în grabă, întrebându-se cât de mult va reuși să se apropie de ea. Îi plăceau veverițele, cu urechiușele lor drăgălașe și cu ochișorii aceia negri și strălucitori; unde mai pui cât de ingenioase erau. Pe mama ei

Respect o necăjeau, pentru că dădeau iama în curte și îi scoteau bulbii de lalea din ghivece, dar Bel se gândea că merita sacrificiul, pentru plăcerea de a le avea prin preajmă.

Traversă peluza în vârful picioarelor, ca să nu o sperie. Se bucura că își luase jacheta albă și groasă pe care i-o tricotase bunica și care arăta ca o geacă pufoasă. Se îmbrăcăse cu ea numai pentru că mergeau la bunica; era cam demodată și părea de copii mici, dar Bel știa că bunicii avea să-i facă plăcere să-o vadă cu ea. Cu toate astea, o luă puțin frigul când păși prin iarba. Era abia sfârșit de octombrie, dar deja se făcuse foarte frig. De dimineață căzuse bruma și se mai zărea încă din loc în loc pe iarba, acolo unde nu ajunsese soarele.

Bel oftă – veverița o văzuse venind și o zbughise spre vârful copacului, scotând un fel de chițăit îmbufnat. Pesemne nu era

Respect pentru natură și călătorii obișnuită cu oaspeții. Ori poate credea că fetița venise să-i fure proviziile de iarnă. Bel îi făcu cu mâna și merse mai departe, spre pâlcul de copaci de la marginea peluzei. Oare la asta se referea bunica ei când vorbea despre boschete? Lui Bel i se părea că aducea mai degrabă cu o pădurice de brazi și tufișuri. Acestea crescuseră și ele în pâlcuri și erau atât de apropiate unele de altele, încât abia aveai loc să treci printre ele, observă Bel când se apropie. Printre copaci erau statui, de parcă locul ar fi fost special amenajat ca să te plimbi și să admiră priveliștea. Când intră în pădurice, Bel băgă de seamă că arbuștii înalți cu frunze lucioase țineau vântul la distanță. Era un loc bun de joacă într-o zi răcoroasă.

Bel se plimbă prin jur și admiră statuile. Erau atât de multe. Preferata ei însă era un băiețel, chiar la intrarea în pădurice.

La început crezuse că avea pantaloni de blană, dar observă apoi că avea și copite – era pe jumătate capră. Mai încolo dădu peste un iaz mic, plin cu pești galbeni-portocalii. Se ghemui pe marginea lui și îi urmări o vreme cu privirea, până când o auzi pe mama ei chemând-o din celălalt capăt al peluzei.

Respect pentru oameni și cărti

— Ai stat o veșnicie, îi spuse bunica zâmbind. Ai găsit vreun loc drăguț?

— Am fost până la boschetele din pădurea de-acolo, răspunse Bel arătând cu degetul. Parcă „boschete“ le spune, nu? E și un iaz cu pești. E grozavă grădina, bunico.

— Deci, îți place unde m-am mutat, să-nțeleg? Bunica îi zâmbi. Știi că ești oricând bine-venită. Am avut grija să aleg un apartament care să aibă o cameră în plus. E destul de înghesuită, dar tu o să ai loc cu un pătuț acolo, Bel. Tare m-as bucura dac-ai veni și să dormi la mine, aşa cum făceai când locuiai dincolo.

Bel o îmbrățișă.

— Am să vin sigur.